

Ünnep és gyász

Hivatalos voltam egy közeli barátom esküvőjére. Lehattunk vagy háromszázan. Kellemes nyáridő, szép menyasszony, hozzáillő vőlegény. Ételek – italok sokasága, jó zenekar, ünnepélyes hangulat, kacaj, nevetés, minden, ami egy ilyen eseménynél elengedhetetlen.

Este 10 óra tájt, kissé szokatlan módon, az örömapa pohárcsengéssel kért figyelmet a násznéptől.

Fából faragott, igen mives alkotást tartott a kezében. Magasba emelte, majd az ifjú párnak tette fel a kérdést.

- Mit gondoltok, mi ez?

Majd válaszra sem várva, így felelt.

- Egy híd, mely szakadék felett ível át és az életet szimbolizálja. Három pillére van. A hit, a remény és a szeretet és ezeket a bizalom köti össze. Ha közülük valamelyik sérül, az többé nem képes ellátni feladatát és a rajta járók a mélybe zuhannak. Számotokra az együttélést most kezdődik, ezért a pillérek épségére jól vigyázzatok! Mindannyian egy körforgás – születünk, élünk, meghalunk – résztvevői vagyunk. A lényeg, hogy az élet és a halál közötti időt, boldogan, és úgy éljétek meg, ahogy szeretnétek! Ajándékomat - családi fészketekben - szembetűnő helyre tegyétek, és ne feledjétek, amit elmondtam nektek!

Eszendők teltek el, távol kerültünk egymástól, kilométerekben. Egy napon telefonhívást kaptam. A barátomtól jött. Hangja tele volt szomorúsággal. Szörnyű balesetről beszélt, akadozva, összefüggéstelenül. Balesetről, mely a feleségétől és két gyermeküktől vette el a földi életet. Itt maradt

nagyobbacska lányával. A telefon hosszú ideig néma maradt, nem tudtam szólni, mint ahogy ő sem. Döbbenetemet sírásba fojtottam.

Mielőtt elbúcsúztunk, csak ennyit szólt,

- Mondd, miért?

Erre egyikünk sem tudta a választ. És naponta milliónál többen teszik fel a kérdést, tekintetüket az ég felé fordítva. Mert felnézünk, ha baj, vagy bosszúság ér bennünket és akkor is, ha örömeinkben van részünk. Nincs felelet.

November másodika a halottak napja. A temetőben ezernyi apró fény világít, mint a csillagok földi mása. Hogy illik-e ide ez a hasonlat?

folytatás a 2. oldalon

A tartalomból:

Egy barát emlékére

Könyvtármozi

Díjazott fotósaink

Családi nap

Lassan Zoltán
alias Pongó

Zene nélkül...

Latin est

Őszi megemlékezések

A Német Vegyeskar
Tolnán járt

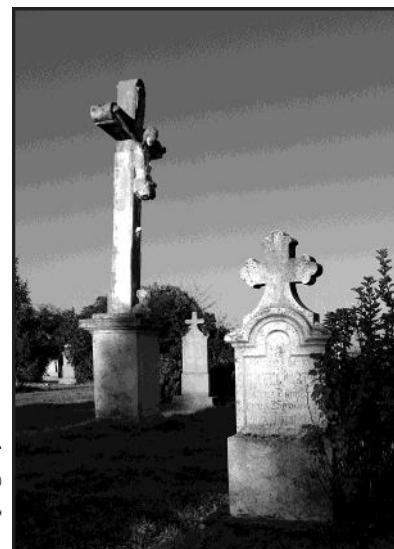
Fotómasinák
a faluházban

A Faluház novemberi
programjai

Fotó Röder Attila

A pogányi temetőben

A pogányi bosnyákok érkezése

Napjaink mindennapi eseményeinek élvonalában a menekült, illetve migráns téma szerepel. Nem kívánok napjainkkal foglalkozni, mert a ránk zúduló információhalmaz folyamatosan kielégíti kíváncsiságunkat. Úgy érzem, hogy nem hagyhatom figyelmen kívül azt a tényt, hogy Pogány település első lakói azok a Boszniából érkezett menekültek, illetve migránsok voltak, akik évszázadokkal ezelőtt választották otthonukká ezt a helyet. Most, hogy az ilyen jellegű népvándorlás napirenden van, szükségét érzem annak, hogy összevegyem múltunk eseményeit napjaink történéseivel. Óriási a különbség annak ellenére, hogy a kiváltó okok azonossága szembeötlő. A saját vándorlásunk kiváltó okai egyértelműen két dologra vezethetők vissza, és ezen okok napjainkban is gyakran hangzanak el. Abban az

időszakban a dél felől Bosznia felé érkező török hadak hazájuk elhagyására kényszerítette azt, a mostanihoz képest „maroknyinak” nevezhető népcsoportot, mely ily módon a fegyveres konfliktus és üldöztetés miatt hagyta el országát és vált

menekültté. Tudjuk, hogy a migránsok nem közvetlen fenyegetés vagy üldöztetés miatt hagyják el országukat, hanem egy jobb élet reményében érkeznek egy új országba, ahol munkát találhatnak, vagy tanulhatnak, esetleg újraegyesíthetik családjukat. A menekültekkel ellentétben nekik nem feltétlenül okoz problémát a hazatérés. A mi esetünkben a korabeli boszniai túlnépesedés tette indokolttá többek között az elvándorlást. Míg a mostani migránsok családegyesítési reményei nyilvánvalóak, addig ősünk úgy hagyták el otthonaikat, hogy

folytatás a 3. oldalon

Fotó: Röder Attila

Nem tudom, de látványnak szép. A sírok mellett álló emberek imádkoznak, emlékeznek. Innen-onnan szinte suttogva, beszélgetések nesze hallik. Egymást régen látott ismerősök, rokonok találkoznak. Néhol, a sírokra került friss virágokra és koszorúkra, a szomorú eseményre emlékezve, egy – egy könnycsepp hullik.

Az idő minden sebet begyógyít, még ha néhány heg marad is utánuk - Vallja Marc Lévy, francia író. Most már magam is – mint ahogy mások is teszik - megbékélve, de néha könnyezve gondolkodom szeretteimre, akiknek távozása fájdalmat okozott, mely enyhült ugyan, de az emlékezés megmaradt.

Gyűjtünk gyertyát azokért, akik hivatásuk gyakorlása közben értünk áldozták életüket, a sok ártatlan felnőttért, gyermekért, akik a ma is dúló értelmetlen háborúk áldozatai lettek, az „Ismeretlen katonáért”, mindazokért, akik e percben jobblétre szenderülnek!

Amikor az utolsó látogató is kilép a temető kapuján, ismét úrrá lesz a síri csend. Az ezeryi pislákoló gyertyaláng igazolja, hogy ott jártunk. Megbékélve térünk haza, mert lélekben találkoztunk velük, kiket a sors elszakított tőlünk.

Zilahi Lajos

Egy barát emlékére

Álltunk az árnyat adó fák alatt. Sokan. Eljöttünk, hogy búcsút vegyünk barátunktól, munkatársunktól, ismerősünktől, ember-társunktól. Tekintetek találkoztak, melyekből az együttérzés, a fájdalom sugárzott. Az Isten szolgálja imádkozott az elhunytért és értünk. Behunytt szemmel hallgattam, de gondolataim a múlt-ba vittek, amint a hajnali órában igyekeztem a munkahelyemre. Pécs, Király utca. A város sétálóutcája. Sokszor tettem meg ezt az utat, napközben is, amikor nem a csend, hanem a nyüzsgés, az emberáradat volt a jellemző.

Az áruszállítók is korán keltek, mert az üzletek előtt már ott sorakoztak a rekeszek. Több helyütt szívélyesen üdvözlöttük egymást, a többéves ismeretség révén. Volt ott egy élelmiszer-kereskedés, ahol alkalmoszerűen vásároltunk. Rövid idő után szinte családi kapcsolatot alakítottunk ki az alkalmazottakkal és vezetőjükkel. Öröm volt betérni, mert ott mindig kedvesen fogadtak bennünket. Udvarias kiszolgálás, rend, tisztaság, mosoly az arcokon.

Nem kis része volt ebben a bolt irányítójának, Csöpinek. A kollégáim és én, így szólíthattuk őt, mert megszereztük bizalmát, ami kölcsönös volt. Az idő múlásával – néhányan - lelki problémáink orvoslásáért is betértünk. A fenyűzőnek nem mondható „iroda”, ahol egy íróasztal és néhány szekrény állt, az öltöző és a raktár szerepét is betöltötte. Az egész nemesen egyszerű volt, mint ő maga.

Válságos időszakom volt, ezért gyakorta látogattam meg. Korban előtte jártam, mégis második anyámnak éreztem. Elmondhattam búmat-bánatomat, megoszthattam vele örömet. Sokszor ültem vele szemben. Nyílt, őszinte tekintettel, mosollyal nézet rám. Olvasztam a lapjaimat, csak annyit kérdezett:

- Mondd, ugye nagy a baj?

Háborgó lélekkel tértem be hozzá és megnyugvást találtam. Mindenre volt válasza, amit érdemes volt megszívlelni. Sohasem kért, mindig csak adott.

Egyszer tréfásan megkérdeztem tőle:

- Doktornő, a maga szíve sose fáj?

- De igen, Lajoskám, sokszor, és nagyon is. Mégis: ha az ember

a saját bajával foglalkozik, nem jut ideje másra. Feladatunk a vevők, a vásárlók maradéktalan és udvarias kiszolgálása. Jómagam erkölcsi és anyagi felelősséget vállaltam a rám bízott alkalmazottakért, az üzletért. Erre tanítottak, és ezt adom tovább. E mellett eltörpülnek az egyéni problémák. Mosolygunk, történjék bármi. Szerencsésnek mondhatom magam, mert jó a csapat. Szeretem őket és az embereket, érzem, ők is engem. Ez az én gyógyszerem, ez éltet engem, ez feledteti gondjaimat.

Eszendők teltek el, amikor egy rendezvényen ősz hajjal, megváltozott arcvonásokkal elélem állt. Idegenként néztem rá.

- Ugye nem ismersz meg? Csöpi vagyok.

Megvallom, nagyon szégyelltem magam. A minősíthetetlen arcmemóriám már sokszor hozott kellemetlen helyzetbe.

Akkor csak tömönatokban idéztük a rég volt időt. Nem sokkal később újra találkoztunk, örömmel beszélgettünk közös emlékeinkről.

A szertartás véget ért. Elmentél, mert a sorsod így hozta. Mindazt, amit nekünk örökölni hagytál – hitet, bizalmat, jóakaratot, szeretetet – köszönjük.

Meleg volt, amikor édesanyámat temettük. Könny csordult végig az arcomon.

Akkor is, most is, Juhász Gyula két sora jutott eszembe:

„Csak egy könny voltam ki porba hullt,
Csak egy sóhaj ki az égbe szabadult...”

Ezt az írást nem nekrológnak szántam. Készítést éreztem, hogy emlékezzem egy barátra, akit – jó tulajdonságaiért - mindig tiszteltem és nagyra becsültem.

Neve kiírását mellőztem, mert széles körben így volt ismert: Csöpi!

Emlékezetemben így őrizlek én is.

Zilahi Lajos

Könyvtármozi

Baranya megyében 10 könyvtár kapta meg a NAVA központ által nyújtott „Könyvtármozi” szolgáltatást, köztük a Pogányi Könyvtári Szolgáltatóhely is. Így a pécsi Csorba Győző Könyvtár jóvoltából,

a falu lakói ingyenesen, jogtiszta „mozizhatnak” a Faluházban. Régi és újabb magyar filmeket, magyar mesefilmeket vetítünk minden hónapban a felnőtteknek és a gyerekeknek.

A vetítések időpontjáról a Faluház programban olvashatnak. Szeretettel várjuk a falu minden korosztályát!

A jó mozihangulat érdekében bátran hozzanak magukkal pattogatott kukoricát!

Fejes Andrea

évszázadokon keresztül soha többé, senki sem vette fel a kapcsolatot odahaza maradt családtagjaival. Az itt letelepedett családok új neveket vettek fel, mely már halvány nyomaiban sem utalt a boszniai ősökkel való rokoni kapcsolatokra. Napjainkban a családok napi kapcsolatban vannak az otthon hagyott rokonaikkal és szinte az egész világ egyenesben kísérheti vándorlásait a világban. Távozásunk okát tudni lehet, de a cél, mely akkori remények szerint a boldogabb jövő helyszíne lehetett, ismeretlen volt. Feltételezések szerint a török hadakkal ellentétes irányba indultak el és mentek mindaddig, amíg meg nem érkeztek erre a helyre, ahol most Pogány áll. Számukra semmiféle segítség nem volt. Nem kaptak sem szendvicseket, sem palackozott vizet, vándorlásuk során a természet gondoskodott ellátásukról és látta el őket a mindenütt található friss források vizével. A fogadtatásukról is csak feltételezéseink lehetnek. A települések meglehetősen eldugott helyen jöttek létre, és miután nem volt ott senki, a földek is műveletlenek voltak, nem okozott gondot a letelepedés. A kezdeti időszakban a nyelvismeret hiánya nehezítette a beilleszkedést. Természetesen így a házasságok is szinte kizárólag egymás között jöttek létre, melyek nem rokoni kapcsolatokra utalnak.

Az azonos nevű házastársak, mint pl. Szemelyác, Udvarac, Szalancsanin a származásuk helyét jelenti úgy, mint szemelyi, udvardi, szalantai stb. Persze az asszimiláció folyamata igen lassú volt. A horvát nyelv kizárólagos használata sokáig tartotta magát, de a későbbiek során a kötelező oktatás nem tette lehetővé az anyanyelvi tanítást mindenütt. Jómagam is emlékszem, hogy az 1960-as évek tájékán még volt olyan lakótársam, aki az általános iskola megkezdése előtt nem volt hajlandó magyarul beszélni. Fokozatosan kitágult a horizont, jöttek a vegyes házasságok és az ezekből származó utódok lassan elveszítették anyanyelvüket, identitásukat, hagyományaikat. Ezek a következmények várhatóak voltak, mivel a kisebbségi lehetőségek nem voltak soha azonosak a többséggel, és mindemellett a népcsoport nem is kívánt sok esetben élni az adott lehetőséggel. Meg kell említeni, hogy a későbbiek során ide települt német ajkú lakosság idősebb tagjai igen nagy számban megtanulták többségi bosnyák lakosság anyanyelvét.

Az idő megtette a magáét. Beolvadt a múlt napjaink rohanó világába. Ha megkaparjuk a felszínt, nyomokban még fellelhető a régmúlt.

Dragovác Márk

Pogányi fotográfusok díjai, elismerései

A különdíjat nyert kép Fotó: Sándor István

A Duna-Dráva Nemzeti Park által meghirdetett Fekete István fotópályázaton a pogányi fotóklub három tagja is helyezést ért el:

Sándor István a pályázat különdíját kapta, Szilágyi Imre harmadik, Róder Attila első díjat kapott.

Süvecz György "Quo Vadis" című fotója kiállításra került a "34. Életünk Országos Fotópályázat" keretében Nagykanizsán.

Gratulálunk nekik!

Családi nap az Iskolában

"Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Csak lépdél az utakon és másra gondol. Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha rögös, barázdás, meredek. Az utakat sokáig csak alkalomnak tekintjük, lehetőségnek, melynek segítségével elmehetünk a hivatalba vagy kedvesünkhöz, vagy a rikkantó tavaszi erdőbe.

Egy napon megtudjuk, hogy az utaknak értelmük van: elvezetnek valahová. Nemcsak mi haladunk az utakon, az utak is haladnak velünk. Az utaknak céljuk van. Minden út összefut végül egyetlen közös célban. S akkor megállunk és csodálkozunk, tátott szájjal bámészkodunk, csodáljuk azt a rejtelmes rendet a sok út szövevényében, csodáljuk a sugárutak, országutak és ösvények sokaságát, melyeken áthaladva végül eljutottunk ugyanahhoz a célhoz. Igen, az utaknak értelmük van. De ezt csak az utolsó pillanatban értjük meg, közvetlenül a cél előtt."

(Márai Sándor: Ég és Föld – Az utak)

Intézményünkben az idei évben megrendezésre került a családi nap. Az iskolások, testvéreik és a szülők egy kellemes délutánt töltöttek el együtt. 52-en voltunk, kicsik és nagyok, fiatalok és még fiatalabbak. Az időjárás nem kedvezett nekünk, de dacoltunk a széllel, és a csepergő esővel, mi felnőttek épületen belül, a gyerekek épületen kívül. A helyi adottságokat kihasználva az

ifjúság birtokba vette az iskolaudvart, míg mi felnőttek épületen belül hódoltunk a hedonista élvezeteknek s kóstoltgattuk egymás finomabbnál finomabb süteményeit. Recepteket cseréltünk, reformtáplálkozási ötletekkel gazdagodtunk és nem utolsósorban beszélgettünk, ismerkedtünk.

Egy idő után a szünni nem akaró csepergő eső, vagy az aggódó szülők, a gyerekek egy részét beteretelte az épületbe, ahol tovább folytathatták a játékot. Az iskolából előkerültek a társasok, építőkövek, kártyák és a csapat legifjabbjai a szőnyegen folytatták az építkezést, autózást. Azt gondolom mindenki jól érezte magát! 6 óra után kezdtünk pakolni, rendet tenni az épületben.

Köszönjük az ötletet, a lehetőséget és a részvételt, reméljük lesz ismétlés!

Ez úton tenném közre a többek által kért receptet.

Padlizsánkrém (1 adaghoz 1-3padlizsán):

A padlizsánt tűzön megsütjük (nem parázson, lángon), míg a héja megég. Hagyjuk kihűlni, kicsit lecsepegtetjük. (mert levet ereszt) Leszedjük a héját, levágjuk a szárát. Késsel apróra vágjuk.

Tojásból olajjal majonézt keverünk, sóval, borssal, 1cikk reszelt fokhagymával és egy negyed reszelt hagymával ízesítjük.

Összekeverjük/turmixszoljuk a majonézt és a padlizsánt.

Lehet majonéz nélkül is készíteni, olajjal, sóval, borssal, hagymával és fokhagymával.

Várnagyi Kinga (szülő)

Vízátfolyás megszüntetése

A Kossuth L. utcában a szivárgó talajvíz elvezetését oldja meg a kivitelező. A munkák hamarosan befejeződnek, ezzel megoldódik a több éve fennálló, az úttesten időszakosan átfolyó víz okozta probléma.

Kép és szöveg: Róder Attila

Volt egyszer egy „Pongó”,

akit Lassin Zoltánnak hívnak

Mit tehet az ember, ha az általa szilárd alapokon nyugvónak gondolt, ám azért mégis csak felszínes ismeretekre támaszkodó véleményének birtokában – engedve a kíváncsiságának – végighallgatja egy „celeb” előadását, és a rendezvény végén be kell ismernie: elbukott emberismeretből? Erre az egyik lehetséges válasz: megírja az újságban a tévedését, azt az igazságot ugyanis, hogy ne a felszín alapján ítélj!

Ez történt velem a 3. Pogányi Szabadegyetem legutóbbi rendezvényén, ahol is **Lassin Zoltán (alias, Pongó)** volt a vendég

Fotó: Fejes Andrea

előadó. Be kell vallanom, a valóságshow-k nem az én világom, különösen nem a napjainkban képernyőre kerülők. Miért is érdekelnének a „műbalhék”, a különnek kreált figurák, amikor itt van nekünk a való világ, a nagybetűs ÉLET, elég abban „szerepelni”.

Ilyen előítéletekkel – amely persze nem személyének, hanem celebségének szólt – foglaltam helyet az előadóhoz közeli szék sorban, hogy „jó alaposan megfigyelhessem ezt

a Pongó fazont”. Nos, elmondhatom, hogy az előadás végére sorra hullottak le figurájáról az általam korábban ráaggatott leplek, és engedtek bepillantást a valóságos emberbe.

Előadásának egyik apropója az az általa nem régiben felállított világrekord volt, amely során 54 órán keresztül – 55 perc után 5 perc pihenővel – erőnléti edzőtermi gyakorlatokat végzett, szigorú hitelesítő bírák figyelmének keresztüztüében, barátai, sporttársai biztatása és lelki támasza közepette. Teljesítményét Guinness-rekordnak is felterjesztették. Az 50 (!) éves „Pongó” 35 év edzőtermi tapasztalatai alapján egy újfajta edzési módszert fejlesztett ki, amely nem csak a testépítők számára nyújt tiszta, „kokszt” mentes lehetőséget izmaik fejlesztésére, de szakorvosok véleménye szerint a módszer felügyelet melletti használata a mozgásszervi rehabilitációban is komoly eredményeket hoz.

A fantasztikus sportsikerének megismerése mellett sem elhanyagolható az a tény, hogy egy jó kedélyű, szerény és őszinte, rendkívül segítőkész embert ismerhettünk meg személyében. Köszönet a Szervezőnek, hogy elhozta nekünk a Faluházba e rendezvény keretein belül!

Élményeit lejegyezte: Juhász Zoltán

Zene nélkül nincs élet

„Zene nélkül nincs élet, engem is ez élet.
Nem számít, hogy mosolyra vagy sírásra készlet.”

/Angel/

Október 1. – a Zene világnapja. Ebből az alkalomból szerte a világban és Magyarországon is számos helyen tartanak koncerteket, zenei eseményeket. Idén első alkalommal településünk is aktív részesévé vált az ünnepi megemlékezésnek. Ludányi Ágnes – a Dallam Zeneiskola igazgatója emlékezett az eseményre és Yehudi Menuhinra, akinek javaslatára az UNESCO választotta ezt a napot, melynek világszerte főszereplője a zene. Szerencsére sokan vannak a faluban, akik aktív művelői az éneklés, zenélés isteni adományának. A Dallam zeneiskolások produkciójával indult a zenei program. A csengő gyermekhangok után hangszeres muzsikát hallhattunk az apróktól. Majd egyre nagyobbak következtek hangszerszólókkal, duettekkel. A gyermekdaloktól az improvizatív muzsikáig, széles skálán megismerhettük, hogy hová tud eljutni az ember a hangszeres

zene technikai tudásában, hogy a muzikalitás a legegyszerűbb kis daltól a virtuóz hegedűjátékig mindenhol érezhető, hallható, átadható. Ahogy a tavaszi Költészet napi helyi kulturális esemény, úgy ez a kis házi muzsikálás is hangulatos és méltó

A Semjén testvérek zenélnék

Fotó: Fejes Andrea

megünneplése volt a világeseménynek. Bízom benne, hogy hagyományt teremt ez az idei alkalom, és évről évre alkalmuk lesz a szereplőknek megmutatkozni a közönség előtt, élmény teli perceket szerezve a hallgatóságnak.

A szervezőknek köszönöm a kellemes délutánt, a fellépőknek szívből gratulálok a produkciókhoz!

Juhászné Koltai Zsuzsanna

Latin est

Fergeteges táncbemutatót, argentin és venezuelai előadókkal kibővített zenekart, finom vacsorát és jó borokat élvezhetett a közönség a Casa Iberoamericana által szervezett esten. A zsúfolásig megtelt Faluház nagytermében a vállalkozóbbak a táncosokkal együtt próbálhatták ki salsa tánc tudásukat. Értékes tárgynyerményekkel térhettek haza azok, akiknek a tombolán kedvezett a szerencse. A főnyeremény egy kétszemélyes prágai hétvége volt. A szervezők ígérik, hogy a jövőben is rendeznek hasonló estet Pogányban.

Sándor Diána táncol

Szöveg és fotó: Röder Attila

Késő őszi megemlékezéseink

Reformáció napja, Mindenszentek, Halottak napja

A reformáció napja több protestáns egyházban október 31-én tartott ünnepnap, annak emlékére, hogy a hagyomány szerint 1517-ben ezen a napon függesztette ki Luther Márton a wittenbergi vártemplom ajtajára a bűnbocsátó levelek árusításával kapcsolatos 95 tételét.

A reformáció napja hivatalos állami ünnep Szlovéniában, Svájcban és egyes német tartományokban. Magyarországon is nagy hagyománya van e nap megünneplésének, a történelmi protestáns felekezetek ünnepi istentiszteletet tartanak ezen a napon, megemlékeznek az ellenreformáció áldozatairól, köztük a gályarabnak eladott prédikátorokról. 1939 óta pedig október végén rendezik meg az Országos Protestáns Napok ünnepségsorozatát.

A protestánsok régebben nem gyújtottak gyertyát, csak a reformáció emléknapján, október 31-én mentek ki a temetőbe, mindenszentekkor vagy halottak napján nem.

Mára már az eredetileg katolikus mindenszentek ünnepét és a halottak napját is a reformáció több felekezete elfogadta, így pl. az evangélikusok és az unitáriusok hivatalosan elismerték, bár nem tartozik a fő ünnepek közé. Ugyanabban az időpontban, mint a római katolikusok, november elsején és/vagy másodikán is kimennek a sírkertbe. Általános szokás, hogy rendbe teszik és virággal díszítik a sírokat, amelyeken gyertyát gyújtanak a halottak üdvéért.

A Német Nemzetiségi Egyesület, a Pogányi Német Önkormányzat és a Német Vegyeskórus 2015. november 1-jén 16 órakor tartja hagyományos megemlékezését a pogányi temetőben az I. és II. világháború áldozatainak emlékművénél, majd a régi német temetőben gyújt mécseket. Emlékezzünk együtt!

Pálmáiné Mercz Beáta

A Német Vegyeskar Tolnán

Baráti meghívásnak tett eleget a Pogányi Német Vegyeskar október 17-én, amikor részt vett a Tolna Város Német Nemzetiségi Önkormányzata által rendezett XXI. Tolnai Német Nemzetiségi Napon. A rendezvény házigazdája a Mözsi Német Nemzetiségi Klub Énekkara volt.

Tolna megyei utazásunkat színessé tette, hogy egész napos kirándulás keretében meglátogattuk a Makovecz Imre által tervezett kakasdi faluházat. Az egyedi építésű közösségi ház nagyszerűen példázza és hirdeti a Dél-Dunántúlra sokhelyütt jellemző sváb-székely békés együttélést.

Utunk során, Tolnán is akadt látnivalónk. Felkerestük egy már majdnem elfeledett szakma, a képfestés helyi műhelyét.

Fotó: Pálmai Tibor

A vállalkozást vezető fiatal házaspár szívélyes vendéglátásában nem csak az újra a polcokra kerülő gyönyörű anyagokat, de a közel kétszáz éves gépeket, szerszámokat, egyéb eszközöket működés közben is megcsodálhattuk.

Nagy örömünkre szolgált, hogy fogadtak bennünket az egykor nagy hírű Tolnai Selyemgyár emlékszobájában is. A ma már nem létező nagyüzem múzeumában láthattuk azokat az egyedi gépeket, amelyekkel még negyven évvel ezelőtt is fonónók százzal készítették a mára kuriózumszámba menő selyemfonalat.

Az esti órákban került sor az egykori laktanya lovardájából kialakított nagyszerű csarnokban a Nemzetiségi Nap programjára. Örömmel nyugtáztuk, hogy egyetlen baranyai fellépő együttesként nem vallottunk szégyent... zúgott a taps. Külön élményt jelentett számunkra, hogy a korábban már megszokott baranyai népviseletek és népdalok után itt merőben más ruhákat, dallamokat láthattunk, hallhattunk. Egyedi látványt nyújtottak a mözsi óvodások, akik táncműsorukat a csak rájuk jellemző, gyönyörű helyi népviseletben mutatták be.

A hangulatos estét svábbal zárta a paksi fűvőszenekear közreműködésével.

Szászi János

„Az én kiállításom”

Fotótechnikai kiállítás – fényképezőgépek, objektívek

Egyre gyakoribb, hogy a gyűjteményes kiállítások alkalmával vendéget hívnak a főszereplők. Így történt ez most is, hiszen Kerekes Zoltán pécsi fotóművész-akinek képeit a facebook-on „Rendesképek” címszó alatt megnézhetik-, szívesen társult a Pogányi Fotóklub tagjaihoz. A második vendég Szászi János volt, aki, amikor megkapta a meghívót, szintén örömmel csatlakozott.

A kiállító: Röder Attila, Szilágyi Imre és Dr. Tóth Pál hozták el nekünk otthoni, féltve őrzött, antik és kevésbé antik gépeiket, kellékeiket.

Fotó: Szilágyi Imre

A Pogányi Fotóklub tagjai már sok éve megőrkítik a falu közösségének mindennapjait és ünnepeit. Az ő képeiket nézegethetjük a honlapon, a Pogányi Hírek oszlopjain, a „Pogányért” Alapítvány által kiadott naptárakon. Hosszú évekig, a majálisok alkalmával, szabadtéri fotókiállítást rendeztek, majd a Faluház elkészültével, az ő munkáik adták a termék dekorációját, valamint az Önkormányzat folyosóját is az ő képeik díszítik.

Tavaly, egy plitvicei kiránduláson készült képeikkel négy kiállításon is szerepeltek, ezek a képek láthatóak jelenleg a Faluház nagytermében.

A Faluházban havi rendszerességgel találkoznak, ismereteket cserélnek, vendéglőadókat hívnak, igazi klubba, összetartó csapatot szerveztek.

Úgy gondolom, hogy köszönettel tartozunk a Pogányi Fotósok minden tagjának, és reméljük, hogy a jövőben is tanúi és megőrkítői lesznek Pogány életének!

Fejes Andrea

A Faluház novemberi programjai

NYITVATARTÁSUNK:

HÉTFŐ: 10-16-ig

KEDD-PÉNTEK ÉS VASÁRNAP: 14-20-ig

SZOMBAT: 15-21-ig

KONDITEREM NYITVA TARTÁSA:

HÉTFŐ: 12.00-16.00-ig

KEDD: 14.00-17.15-ig

SZERDA: 14.00-17.30-ig és 19.30-20.00-ig

CSÜTÖRTÖK: 14.00-17.15-ig

PÉNTEK: 14.00-20.00-ig

SZOMBAT: 15.00-21.00-ig

VASÁRNAP: 14.00-20.00-ig

ÁLLANDÓ SZABADIDŐS PROGRAMJAINK:

HÉTFŐ: Baba-mama klub 10-12-ig,

KEDD-CSÜTÖRTÖK: Asszonytorna 18.45-20.00-ig,

SZERDA: Jóga 17.45-19.30-ig,

KLUBJAINK

Baba-mama klub

Hívunk és szeretettel várunk minden kismamát egy most szerveződő Baba-Mama klubba. A kötetlen klubnapot minden második hétfőn, 10-12 óra között tartjuk, utána a Védőnő tart tanácsadást. **Következő alkalmak:**

2015. november 9. és 23. hétfő, 10 óra

Fotóklub

Szeretettel várunk minden kedves Érdeklődőt a Pogányi fotóklub novemberi foglalkozására! A fotóklub tagjai és az érdeklődők novemberben közös fotósétán vehetnek részt. **Az időpontot a honlapon tesszük közzé, illetve a faluházban is kérhető tájékoztatás telefonon: 06-20-445-1644 nyitvatartási időben.**

A klub nyitott, ingyenes.

PROGRAMJAINK

Ingyenes Jogsegélyszolgálat

Az INNO RÉGIO ALAPÍTVÁNY együttműködésben az IGAZSÁGÜGYI MINISZTERIUM Jogi Segítségnyújtó Szolgálatával, INGYENES jogi tanácsadást, okiratszerkesztést vállal pécsi ügyvédek közreműködésével.

Ügyfelfogadási időpont:

2015. november 3. és 17. kedd, 8.30-9.30-óráig

Női Lapozó

Nők könyvekről, olvasmányélményekről, újságokról.

Aki kedvet érez arra, hogy megossza másokkal irodalmi élményeit, szeret beszélgetni jó könyvekről, érdekes újsághírekről, annak itt a helye!

Időpont: 2015. november 6. péntek, 18 óra

Márton- napi vigasságok

Szeretettel hívjuk és várjuk a kedves pogányiakat, a családokat és a gyerekeket a Szent Márton életéről szóló zenés előadásra, Gál Károly atya közreműködésével, a katolikus templomba.

Gyülekező: az iskola udvarában, lampionokkal, 2015. november 11-én szerdán, 16.30-kor, majd lampionos séta a katolikus templomig.

Irodalmi est Bánki Benivel

Bánki Beni, a Ki Mit Tube idei győztese és barátainak közös estje a Faluházban. Versek, slamek, zene, tánc, kérdezz-felelek, kvíz, tombola. Utána evés-ivás, bulizás.

Mindenki hivatalos a rendezvényre!

Időpont: 2015. november 14. szombat, 15-20 óráig.

III. Pogányi Szabadegyetem

A Pogányi Szabadegyetem előadásai folytatódnak az év második felében is. A III. Pogányi Szabadegyetem tematikája: Érdekes emberek-érdekes foglalkozások. Az előadások 500.- Ft-os belépőjeggyel látogathatók, a bevételt a „Pogányért” Alapítványon keresztül falunk életének, környezetének támogatására fordítjuk. Szeretettel várjuk a korábbi és az újonnan bekapcsolódó érdeklődőket!

Az novemberi előadás címe:

"Testünk - a csodák tárháza" (szemezgetés)

Előadó: Dr. Tóth Pál, egyetemi docens

Időpont: 2015. november 17. kedd, 18.30.

Könyvtármozi - Terítéken a magyar filmek

Novemberi filmválaszték:

1. Fekete macska 2. Eldorádó 3. Dögkeselyű

A nézők szavazatai alapján választjuk ki a filmet.

Időpont a felnőtt nézőknek: 2015. november 24. kedd, 18 óra.

Gyerekeknek: 2015. november 27. péntek, 14.30.

Adventi játszóház

Várjuk a falu apraját és nagyját, hogy együtt készítsük el minden család számára az adventi koszorút, az ünnepi asztal kellékeit és a karácsonyfadíszeket!

Aki tud, hozzon örökzöld gallyakat és terméseket!

Időpont: 2015. november 27. péntek, 16 órától.

Az "Én kiállításom"

Várjuk azon kedves Pogányiak jelentkezését a Faluházban, akik szívesen kiállítanának: saját festményeket, fényképeket, rajzokat, saját készítésű tárgyakat, gyűjteményeket, amelyeket szívesen megmutatnának a falu közösségének.

A további részletekről személyen érdeklődhet a helyszínen.

Az novemberi kiállítás címe: „A kéz, a gép és a képzelet”

Időpont: 2015. november 21. szombat, 17 órától zenés megnyitó az INTU együttessel.

Kiállítók: Bencsik Éva, Bencsik Szilvia, Bencsik Gergely

Könyvtár hírei

2015 januárjától továbbra is lehetőség nyílik az alábbi folyóiratok helyben olvasására a Faluház könyvtárában: a Szabad Föld, Élet és Tudomány, Nők Lapja, Dörmögő Dörmötör, Geronimo Stilton, Praktika, Kiskegyed Konyhája, HVG, IM

Minden pénteken ingyenes könyvbörzét tartunk, jöjjenek, válogassanak kedvükre!

Elérhetőségeink

Árainkról és a részletekről érdeklődni lehet személyesen, a Faluházban kihelyezett plakátokon, a poganyifaluhaz@gmail.com e-mail címen vagy a 06-72-231-054-es és a 06-20-445-1644-es telefonszámon!

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Széchenyi u. 12.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Szerkeszti: a Szerkesztő Bizottság
Megjelenik 200 pld-ban, időszaki kiadványként.
Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.